

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 19741

гр. София, 09.06.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав, в
закрито заседание на 09.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

като разглежда дело номер **5937** по описа за **2025** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166 АПК.

Образувано е по жалба на Д. А. Р. от [населено място], подадена чрез адв. В., срещу Заповед № 25-4332-002637 от 13.05.2025 г., издадена от И. В. Й. – полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ - временно спиране от движение на ППС за срок от 3 месеца. ПАМ е наложена на основание чл. 171, т. 2, б. "м" от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

С жалбата съдът е сезиран и с искане да бъде постановено спиране на изпълнението на оспорената в настоящото производство заповед. Същото е аргументирано с твърдения за настъпване на значителни вреди, произтичащи от факта, че оспорващата се придвижва всекидневно с процесното МПС до работното ѝ място, а през почивните дни се грижи за възрастните си родители като ги посещава в техния дом в [населено място] – помага им в домакинството, купува им храна, лекарства, които ги кара в почивните дни. Твърди се също така, че л. а. БМВ 325 Д собственост на жалбоподателката се управлява само от нея и само в изключителни и наложителни случаи тя го предоставя на сина си и то за кратко време.

Административен съд София-град, Трето отделение, 44 състав, след като се запозна с доказателствата, представени с административната преписка намира от фактическа и правна страна следното:

Искането за спиране е направено от активно легитимирано лице, с правен интерес и е съединено с оспорване на издадената заповед за прилагане на ПАМ, т. е. във висящ процес по оспорване на заповедта.

Разгледано по същество, искането е неоснователно по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 6 от ЗДвП обжалването на заповедите за прилагане на ПАМ не спира изпълнението им. Налице е законова презумпция за съществуването на една, повече или на всички предпоставки по чл. 60 от АПК още при постановяване на заповедта за прилагане на ПАМ. Същевременно презумпцията по чл. 172, ал. 6 от ЗДвП е оборима.

Фактът, че законодателят е посочил, че жалбата не спира изпълнението на заповедта, води до

предварително изпълнение на административен акт по отделен закон, без предвидена изрична забрана за съдебен контрол, което съгласно чл. 166, ал. 4 АПК може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на чл. 166, ал. 2 АПК. В този смисъл е и ТР № 5/2009 г. на ОСС на ВАС.

В конкретния случай спрямо Д. Р. е приложена принудителна административна мярка - временно спиране от движение на ППС за срок от 3 месеца. Мярката е наложена на основание чл. 171, т. 2, б. „М“ от ЗДвП. Мярката е наложена на жалбоподателката в качеството ѝ на собственик, който допуска, организира или предоставя управлението на моторно превозно средство на лице за участие в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари – за срок три месеца /процесното ППС е било управлявано от сина ѝ А. С. С./.

Съгласно чл. 166, ал. 4 от АПК, допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2, а именно - при всяко положение на делото до влизането в сила на решението, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда.

Предпоставката, при която съдът може да спре допуснатото по закон предварително изпълнение – какъвто е настоящият случай с оглед на разпоредбата на чл. 172, ал. 6 ЗДвП, е възможността предварителното изпълнение да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда, като тя може да бъде причинена само от нови обстоятелства – такива, които са се осъществили след издаването на акта. Факти и обстоятелства, които са пряко следствие на акта или които са се осъществили преди издаването на акта, са ирелевантни за основателността на искането. Доказателствената тежест за тези нови факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на адресата на акта е на искателя.

В настоящия случай с жалбата не са представени доказателства за евентуалните вреди, които Р. би претърпяла от временното спиране на ППС за срок от 3 месеца. Създаването на временни неудобства за оспорващата би представлявало определени затруднения и следователно сам по себе е факт, който ще има неблагоприятни последици за нея, но тези последици настъпват не от факти и обстоятелства, осъществени след издаването на акта, т. е. нови факти и обстоятелства, а в резултат на самото допуснато предварително изпълнение. Твърденията на жалбоподателката, че не може да управлява МПС предвид временното му спиране от движение и невъзможността за ежедневно придвижване до работното ѝ място, както и до [населено място] /във връзка с посещение на родителите ѝ/ са лесно преодолими, а и сами по себе си не са от категорията на визираните в чл. 166, ал. 2 АПК. Отделно от това, при осигуреният в столичния град достъп до пълен набор от транспортни услуги, подобен аргумент е и несъстоятелен. Неподкрепени с доказателствата са и доводите, че л. а. БМВ 325 Д собственост на Р., се управлява само от нея и само в изключителни и наложителни случаи тя го предоставя на сина си и то за кратко време.

Следва да се отбележи, че всяко принудително изпълнение на административен акт от страна на администрацията причинява неудобство и принципно може да засегне права и интереси, поради което е предвидена възможността за защита от страна на гражданите и организациите. От друга страна съгласно чл. 57, ал. 2 от Конституцията на Република България не се допуска упражняването на лични права на гражданите, ако с това се накърняват права и законни интереси на други. С чл. 4, ал. 3 АПК законодателят е въвел изискване субектите на административния процес да не вредят на държавата и обществото, нито на правата, свободите и законните интереси на други лица. В случая спирането от движение на ППС е постановено като превантивна мярка, именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и

обезпечаване на положителните действия на субекта на правоотношението. Отчитайки високата обществена значимост на безопасността на движение по пътищата в конкретния случай незабавното изпълнение на оспорената заповед е в обществен интерес, на който не е противопоставен друг приоритет със същата степен на значимост.

По тези съображения искането за спиране на предварителното изпълнение на оспорената заповед е неоснователно и като такова следва да бъде отхвърлено.

Воден от горното и на основание чл. 166, ал. 3 от АПК, Административен съд-София град, III отделение, 44 състав,

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на Д. А. Р. от [населено място] за спиране на допуснатото предварително изпълнение на Заповед № 25-4332-002637 от 13.05.2025 г., издадена от И. В. Й. – полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ - СДВР.

Определението може да се обжалва с частна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: